ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

Lietas Nr.A420489511
Lietas arhīva Nr.A42-00011-16/43

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rēzeknē 2016.gada 7.janvārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis Staņislavs Linkevičs,

piedaloties pieteicējam /pers. D/, atbildētājas – Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Labklājības ministrijas pārstāvim /pers. E/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. D/ pieteikuma par Labklājības ministrijas 2011.gada 10.marta rīkojuma Nr.13.1-1-01/109 "Par disciplinārsodu piemērošanu /pers. F/ un /pers. D/" atcelšanu daļā par /pers. D/ piemēroto disciplinārsodu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Latvijas Republikas Labklājības ministrijas (turpmāk – Ministrija) 2011.gada 10.marta rīkojumu Nr.13.1-1-01/109 (turpmāk – Rīkojums) pieteicējam /pers. D/ piemērots disciplinārsods – mēnešalgas samazināšana par 10% uz trim mēnešiem.

[2] Nepiekrītot Rīkojumam, pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot to atcelt daļā par pieteicējam piemēroto disciplinārsodu. Pieteicējs norādīja šādus argumentus, kādēļ viņš Rīkojumu uzskata par prettiesisku.

[2.1] Disciplinārlietas izmeklēšanas termiņš vairākas reizes tika nepamatoti pagarināts, pēdējo reizi tas tika pagarināts līdz 2011.gada 10.martam. Taču rīkojums par disciplinārsoda piemērošanu /pers. D/ tika izsniegts tikai 2011.gada 15.martā, tādējādi pārkāpjot disciplinārsoda uzlikšanas termiņu. Tā kā disciplinārlietas izmeklēšanas termiņš ir prekluzīvs termiņš, pēc tā izbeigšanās nekādu disciplinārsodu piemērot nav iespējams.

[2.2] Pieteikumā norādīts, ka Valsts civildienesta ierēdņu disciplināratbildības likuma 19.panta otrā daļa nosaka, ka šā panta pirmās daļas 1.punktā minētajos gadījumos disciplinārlietā ierosināma ne vēlāk kā mēneša laikā pēc tam, kad iestāde saņēmusi informāciju par faktiem vai pati ir konstatējusi faktus, kas liecina par iespējamā disciplinārpārkāpuma izdarīšanu. Par informācijas saņemšanas dienu uzskatāma diena, kad informācija reģistrēta iestādes lietvedībā vai iestādē dokumentāri fiksēts pārkāpuma fakts. Tā kā Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja (turpmāk tekstā KNAB) 09.09.2010. vēstule Nr.1/0813 saturēja informāciju par faktiem, kas liecina par iespējamā disciplinārpārkāpuma izdarīšanu, un vēstule Labklājības ministrijā tika saņemta 13.09.2010, tad disciplinārlietā pret /pers. I/ bija jāierosina līdz 2010.gada 13.oktobrim. Jo termiņš, kas sākas 14.09.2010., beidzas 13.10.2010. (termiņa pēdējā diena), kad vēlākais bija jāpieņem lēmums par disciplinārlietas ierosināšanu pret /pers. I/. Minētais termiņš netika ievērots.

[2.3] Pieteikumā arī norādīts, ka ierosinot disciplinārlietu pret /pers. I/, nav ievērots Valsts civildienesta ierēdņu disciplināratbildības likuma 19.panta pirmās daļas 1.punkta b) apakšpunkts, saskaņā ar kuru disciplinārlietu ierosina, ja kopš attiecīgās darbības vai bezdarbības izdarīšanas (pabeigšanas) dienas nav pagājuši vairāk kā divi gadi.

/pers. I/, parakstot 2008.gada 17.septembra ierēdņa amata pretendenta apliecinājumu, nodarījumu pabeidza un tas nav atzīstams par ilgstošu pārkāpumu, ņemot vērā turpmāk minēto (proti, /pers. I/ paļāvību iestādes pārbaudei). Savukārt disciplinārlietā pret /pers. I/ ierosināta 14.10.2010., proti, vairāk kā pēc 2 gadiem no nodarījuma pabeigšanas.

[2.4] Attiecībā par /pers. I/ inkriminētajiem 09.01.2001. MK instrukcijas Nr.1 „Ierēdņa uzvedības principi" 2. un 7.punkta pārkāpumiem, pieteicējs norāda, ka 2008.gada 17.septembrī /pers. I/, parakstot apliecinājumu, rīkojās kā neatkarīga fiziska persona, kura nav nekādās pakļautības attiecībās ar valsti un nav ierēdņa statusā, līdz ar to attiecībā pret /pers. I/ 2008.gada 17.septembrī minētā instrukcija nevarēja būt piemērojama un viņam nebija pienākums to ievērot.

[2.5] Pieteicējs uzskata par tiesiski nepamatotiem atbildētāja 2011.gada 10.marta rīkojuma Nr.13.1-1-01/109 2.2.punktā norādītos argumentus par to, ka par pieļautajiem tiesību normu pārkāpumiem tiek izvērtēta tikai Inspekcijas ierēdņu atbildība, kas piedalījās prettiesiskā Inspekcijas lēmuma sagatavošanā un kuriem ir atbilstoša ar tiesību zinību jautājumiem saistīta kvalifikācija un dienesta pienākumi. Tāpat pieteicējs nepiekrīt rīkojumā norādītajam par to, ka netiks vērtēta Inspekcijas Juridiskās nodaļas vadītāja vietnieces /pers. K/ rīcības likumība un atbildība, lai gan arī /pers. K/, līdzīgi kā /pers. F/ un /pers. D/, ir vīzējusi atzinumu un lēmumu par disciplinārlietas izbeigšanu pret ierēdni.

Tāpat pieteicējs uzskata, kanbsp; atbildētāja prettiesiskā rīcība ir izpaudusies tajā apstāklī, ka nav vērtēta lēmuma un atzinu par disciplinārlietas izbeigšanu parakstītāja, proti, /pers. L/ atbildība. 2010.gada 15.novembrī /pers. L/ veica iestādes vadītāja funkcijas, bet saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 17.panta pirmo daļu iestādes vadītājs atbild par iestādes rīcības tiesiskumu. Ir absurda situācija, ka par administratīvā

akta (iespējamo) prettiesiskumu neatbild tā parakstītājs, proti, iestādes vadītājs, bet atbild tikai zemāka līmeņa personas, kuras nepieņem galīgo lēmumu. Pastāvot šādai situācijai, proti, ka lielāka atbildība ir zemāka ranga ierēdņiem, bet iestādes vadītājs un dokumenta parakstītājs neatbild par konkrēto administratīvo aktu, arī atalgojumam būtu jābūt lielākam zemākā ranga ierēdņiem.

Ņemot vērā minēto, pieteicējs uzskata, ka atbildētājs, piemērojot disciplinārsodu, ir pieļāvis nevienlīdzīgu attieksmi, nepamatoti šķirojot tās amatpersonas, kuras parakstījušās Valsts darba inspekcijas 2010.gada 15.novembra lēmumā un atzinumā par disciplinārlietas izbeigšanu. Proti, dažas amatpersonas ir padarītas par vainīgākām, nekā citas.

[2.6] Pieteicējs arī uzskata, ka viņam nepamatoti ir noteikts tāds pats sods, kā /pers. I/. Pieteicēja (iespējamais) nodarījums nav samērojams ar /pers. I/ (iespējamo) nodarījumu. Atbildētājs ir pārkāpis Valsts civildienesta ierēdņu disciplināratbildības likuma 12.pantā noteiktos disciplinārsoda noteikšanas principus, proti, nav ņemts vērā (iespējams) izdarītā raksturs un tā radītais kaitējums, kurš nav salīdzināms ar /pers. I/ (iespējamo) nodarījumu. Noteiktais sods ir nesamērīgs. 8 gadu laikā, kopš pieteicējs strādā Valsts darba inspekcijā, nav izdarījis nekādu disciplināri sodāmu rīcību, gluži pretēji, 2008.gada 7.maijā ir saņēmis Labklājības ministres atzinības rakstu par ieguldījumu Valsts darba inspekcijas tiesiskās darbības nodrošināšanā. Šie fakti nepamatoti nav vērtēti.

[3] Tiesai iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā atbildētāja norāda, ka pieteikums ir nepamatots un noraidāms pilnībā.

Paskaidrojumā norādīts sekojošais.

[3.1] Pieteikuma norādītais arguments par to, ka, iepazīstinot Pieteicēju ar starpstadijas administratīvajiem aktiem un administratīvo aktu dažas dienas vēlāk nekā pats lēmums pieņemts, tiek pārkāptas tiesību normas, nav pamatots, jo Valsts civildienesta ierēdņu disciplināratbildības likuma 25.pants, kas paredz disciplinārlietas izmeklēšanas termiņus, konkrētajā gadījumā nav pārkāpts (uz to norāda pārsūdzētā administratīvā akta un pieteikumā norādītā starpstadijas administratīvā akta pieņemšanas datumi). Savukārt kārtību, kādā (t.sk., cik dienu laikā) administratīvais akts ir jānosūta adresātam, ne minētā tiesību norma, ne arī Administratīvā procesa likuma normas neparedz. Līdz ar to šis termiņš ir nosakāms atbilstoši valsts pārvaldes principiem - saprātīgā laikā. Ievērojot, ka konkrētajā gadījumā Pieteicējs ar minētajiem lēmumiem ir iepazīstināts saprātīgā laikā, kā rezultātā Pieteicēja subjektīvās tiesības savlaicīgi iepazīties ar lēmumiem, tos pārsūdzēt - nav ierobežotas, Pieteicēja argumenti par termiņa neievērošanu nav pamatoti.

[3.2] Pieteicēja arguments, ka atbilstoši Valsts civildienesta ierēdņu disciplināratbildības likuma 19. un 20.pantam, ierosinot disciplinārlietu, nav nepieciešams, lai saņemtā informācija saturētu tiesību normu pārkāpumu, nav pamatots. To pierāda minētā likuma 20.panta otrā daļa, kas nosaka obligātās disciplinārlietas ierosināšanas lēmuma sastāvdaļas viena no tām ir pārkāptā (nevis iespējami pārkāptā) tiesību norma (20.panta otrās daļas 2.punkts). Savukārt minētā likuma 19.panta otrā daļa un 20.panta otrās daļas 1.punkts apraksta citu jēdzienu - iespējamais disciplinārpārkāpuma (jēdziens disciplinārpārkāpums satur gan tiesību normu pārkāpumu, gan ierēdņa vainas konstatēšanu, gan pārkāpuma smaguma izvērtējumu). Proti, ierosinot disciplinārlietu, patiešām nav nepieciešams konstatēt disciplinārpārkāpumu, jo to var konstatēt tikai disciplinārlietas pabeigšanas fāzē (minētā likuma 30.pants), jo tikai tad ir iespējams konstatēt - vai ierēdnis, pret kuru ierosināta disciplinārlietā, ir vai nav vainojams tiesību normu pārkāpuma izdarīšanā un cik smags ir izdarītais disciplinārpārkāpums. Bet viennozīmīgi atbilstoši minētā likuma 20.panta otrās daļas 2.punktam ir saprotams, ka nav iespējams ierosināt disciplinārlietu, ja ir tikai aizdomas par pašu tiesību normas pārkāpuma objektīvo esamību (jo, ja ir tikai aizdomas par to, vai ir vai nav noticis tiesību normu pārkāpums, atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas likuma 35.pantam ir uzsākama dienesta pārbaude). Līdz ar to arī atsaukšanās uz Valsts kancelejas vēstuli, kas iespējams (ja vēstulē ar jēdzienu „iespējamo pārkāpumu" ir domāts jēdziens „iespējamo tiesību normu pārkāpumu") nav atbilstoša tiesību normu saturam, nav pamatota.

[3.3] Paskaidrojumā norādīts, ka atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas likuma 17.pantam un 66.panta trešajai daļai ir skaidri noteikts, ka iestādes vadītāja kā administratīvā darba vadītāja (kuram nav jābūt ar juridisko izglītību) pienākums, nodrošinot iestādes darbības tiesiskumu, ir nodrošināt, ka iestādē ar juridiska rakstura jautājumiem strādā attiecīgas kvalifikācijas speciālisti, kuru, savukārt, pienākums ir, liekot vīzas uz juridiska rakstura dokumentiem, informēt iestādes vadītāju par juridiska rakstura problēmām (ja tādas ir konstatētas) attiecīgajā dokumentā, lai iestādes vadītājs varētu uzzināt par problēmu esamību un attiecīgi rīkoties, lai tās novērstu. Konkrētajā gadījumā gan disciplinārlietas izmeklētāja /pers. F/, gan pieteicējs (abām personām ir augstākā juridiskā izglītība un profesionāla pieredze darbā ar tiesību normu piemērošanu valsts pārvaldē) bija novizējuši Valsts darba inspekcijas 15.11.2010. atzinumu disciplinārlietā un arī 15.11.2010. lēmumu par disciplinārlietas izbeigšanu Nr.01-07/1800 bez neviena iebilduma, tādējādi dodot tiesības iestādes vadītājam paļauties uz juristu - profesionāļu kompetento un kvalificēto viedokli. Līdz ar to arī šajā disciplinārlietā nav vērtēta Valsts darba inspekcijas direktora vietnieka /pers. L/ atbildība, jo nav konstatēts neviens tiesību normu pārkāpums viņa kā iestādes administratīvā darba vadītāja darbībā saistībā ar disciplinārlietas pret /pers. I/ izmeklēšanu.

[3.4] Saistībā ar pieteikumā norādītonbsp;argumentu par piemērotā disciplinārsoda samērīgumu paskaidrojumā norādīts, ka atbilstoši disciplinārlietas izmeklēšanas komisijas izteiktajam viedoklim atzinumos par disciplinārpārkāpumu konstatēšanu /pers. I/ bija jāpiemēro disciplinārsods - pazemināšana amatā uz 3 mēnešiem, bet pieteicējam - mēnešalgas samazināšana par 10% uz 10 mēnešiem. Līdz ar to nav pamatoti uzskatīt, ka pieteicēja atbildība tiek vērtēta vienādi ar /pers. I/ atbildību. Bet, ievērojot faktu, ka Labklājības ministrijas valsts sekretārs, izmantojot Valsts civildienesta ierēdņu disciplināratbildības likuma 31.panta trešajā daļānbsp;nbsp;nbsp;nbsp; paredzētās pilnvaras /pers. I/ piemēroja zemāku disciplinārsodu, tad likumsakarīgi un atbilstoši lietderības apsvērumiem bijanbsp;nbsp; jāsamazina arī pieteicējam piemērojamais disciplinārsods, kas tika arī izdarīts.

[4] Pieteicējs tiesas sēdē prasījumu uzturēja, atsaucoties uz pieteikumā tiesai norādītajiem argumentiem.

Tiesas sēdē atbildētājas pārstāvis pieteikumu neatzina, pamatojoties uz paskaidrojumā tiesai norādītajiem motīviem, papildus norādot, ka ar Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2015.gada 28.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-142/2015 atstāts negrozīts Administratīvās apgabaltiesas 2014.gada 7.maija spriedums, ar kuru atcelts Labklājības ministrijas 2011.gada 10.marta rīkojums Nr.13.1-1-01/108 "Par disciplinārsoda piemērošanu /pers. I/", bet minētais spriedums pieņemts pamatojoties uz citiem argumentiem, nevis uz tiem, kuri bija norādīti atzinumā, par kura vīzēšanu pieteicējam piemērots disciplinārsods.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, izvērtējusi lietas dalībnieku paskaidrojumus, lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums ir apmierināms.

[6] Tiesa secina, ka lietā pastāv strīds, vai pieteicējs šīs lietas faktiskajos apstākļos ir izdarījis Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmajā daļā norādīto disciplinārpārkāpumu, kā arī lietā pastāv strīds, vai disciplinārlietas izmeklēšanas un Rīkojuma izdošanas procesā ir pieļauti būtiski procesuālie pārkāpumi, kas padarītu pieņemto Rīkojumu par prettiesisku.

[7] Tiesa konstatē šādus lietas izspriešanai būtiskus faktiskos apstākļus.

[7.1] Valsts darba inspekcija pēc uzvaras konkursā ar 2008.gada 10.novembra rīkojumu Nr.186-a iecēla /pers. I/ Rīgas rajona un Jūrmalas uzraudzības sektora inspektora amatā, nosakot pārbaudes termiņu 6 mēneši. Ar Valsts darba inspekcijas (turpmāk – Inspekcija) 2009.gada 1.jūnija lēmumu Nr.8 /pers. I/ tika piešķirts ierēdņa statuss.

[7.2] Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs 2010.gada 9.septembra vēstulē Nr.1/8013 lūdz Ministriju izvērtēt /pers. I/ tiesības turpmāk ieņemt amatus Inspekcijā, ievērojot, ka viņš 2008.gada 27.maijā ir saukts pie kriminālatbildības *(lietas 121.lapa)*.

[7.3] Ministrija ar 2010.gada 14.oktobra rīkojumu Nr.397/08-1-01 ierosināja disciplinārlietu pret /pers. I/ par apzināti nepatiesas informācijas sniegšanu par savu sodāmību gan parakstot apliecinājumu pirms iecelšanas ierēdņa amatā, gan arī laika periodā, kad /pers. I/ jau pildīja ierēdņa amatu *(lietas 127.-130.lapa)*.

2010.gada 24.novembrī Ministrija, saņemot un izvērtējot Inspekcijas 2010.gada 15.novembra lēmumunbsp; un atzinumu disciplinārlietā, (lēmumu un atzinumu disciplinārlietā sagatavoja /pers. F/, vīzēja pieteicējs) *(lietas 132.- 137.lapa)*, ar kuru Inspekcija disciplinārpārkāpuma sastāva trūkuma dēļ izbeidza disciplinārlietu pret /pers. I/, konstatēja Inspekcijas rīcībā būtiskus tiesību normu pārkāpumus, tādējādi ar 2010.gada 10.decembra rīkojumu Nr. 492/08-1-01 *(lietas 138.-142.lapa)* nolēma atsākt /pers. I/ disciplinārlietas izmeklēšanu.

[7.4] Ministrija ar 2010.gada 10.decembra rīkojumu Nr.493/08-1-01 ierosināja disciplinārlietu pret pieteicēju par konstatēto tiesību normunbsp; pārkāpuma izdarīšanu – pienācīgi neizmeklējot disciplinārlietu, neizvērtējot konstatēto pārkāpumu un nepamatoti izbeidzot disciplinārlietu *(lietas 143.-144.lapa)*

[7.5] 2011.gada 10.martā Ministrija sastādīja atzinumu „Par disciplinārpārkāpuma konstatēšanu" (turpmāk – Atzinums), kurā norādīts, ka ir pietiekams pamats pieteicējam piemērot Valsts civildienesta ierēdņu disciplināratbildības likuma 36.panta pirmajā daļā paredzēto disciplinārsodu – mēnešalgas samazināšana par 10% uz desmit mēnešiem *(lietas 18.-24.lapa)*.

[7.6] 2011.gada 10.martā Ministrija izdeva Rīkojumu pieteicējam piemērot disciplinārsodu – mēnešalgas samazināšana par 10% uz trim mēnešiem *(lietas 16.-17.lapa)*.

[8] Tiesa vispirms vērtē pieteicēja argumentus, kuros pieteicējs norāda par būtiskiem procesuāliem pārkāpumiem disciplinārlietas izmeklēšanas procesā.

[9] Pieteicējs norāda, ka disciplinārlietas izmeklēšanas termiņš vairākas reizes tika nepamatoti pagarināts, pēdējo reizi tas tika pagarināts līdz 2011.gada 10.martam, turklāt Rīkojums pieteicējam tika izsniegts tikai 2011.gada 15.martā, tādējādi pārkāpjot disciplinārsoda uzlikšanas termiņu.

Disciplināratbildības likuma 25.panta pirmā un otrā daļa nosaka, ka lēmumu disciplinārlietā pieņem viena mēneša laikā no disciplinārlietas ierosināšanas dienas. Šā panta pirmajā daļā noteikto disciplinārlietas izskatīšanas termiņu var pagarināt Administratīvā procesa likumā noteiktajos gadījumos un noteiktajā kārtībā.

Administratīvā procesa likuma 64.panta pirmā un otrā daļa Rīkojuma izdošanas brīdī noteica, ja administratīvā lieta ierosināta uz iesnieguma pamata, iestāde pieņem lēmumu par administratīvā akta izdošanu viena mēneša laikā no iesnieguma saņemšanas dienas, ja likumā nav noteikts cits termiņš vai citā normatīvajā aktā — īsāks termiņš administratīvā akta izdošanai. Ja objektīvu iemeslu dēļ šā panta pirmajā daļā noteikto termiņu nav iespējams ievērot, iestāde to var pagarināt uz laiku, ne ilgāku par četriem mēnešiem no iesnieguma saņemšanas dienas, par to paziņojot iesniedzējam. Ja nepieciešama ilgstoša faktu konstatācija, administratīvā akta izdošanas termiņu ar motivētu lēmumu, par to paziņojot iesniedzējam, var pagarināt līdz gadam tā iestāde, kurā administratīvo aktu var apstrīdēt, bet, ja šādas augstākas iestādes nav vai tā ir Ministru kabinets, lēmumu pieņem tās iestādes vadītājs, kura izdod administratīvo aktu. Lēmumu par termiņa pagarināšanu var apstrīdēt un pārsūdzēt.

Tiesa konstatē, ka Labklājības ministrijas 2011.gada 7.janvāra un 9.februāra lēmumi par disciplinārlietas izmeklēšanas termiņa pagarinājumiem *(lietas 14. un 15.lapa)* galvenokārt ar nepieciešamību iegūt papildus materiālus no Finanšu un ekonomisko noziegumu izmeklēšanas prokuratūras, kas nepieciešami pilnvērtīgai disciplinārlietas izmeklēšanai.

Disciplināratbildības likuma 29.panta pirmā un otrā daļa nosaka, ka lietas izmeklētājs izvērtē ar disciplinārpārkāpumu saistītos faktus un apstākļus, pieprasa paskaidrojumus no ierēdņa, cietušā, kā arī citas ieinteresētās personas un sagatavo atzinumu par disciplinārpārkāpuma konstatēšanu. Lietas izmeklēšanā noskaidro visus tos faktus un apstākļus, kas nepieciešami, lai varētu pieņemt tiesisku un lietderīgu lēmumu. Minētā likuma 4.pants noteic, ka izskatot disciplinārlietu, iestādei ir pienākums vispusīgi noskaidrot lietas apstākļus, konstatēt disciplinārpārkāpuma esamību vai neesamību, apzināt tā sekas, noskaidrot disciplinārpārkāpuma izdarīšanā vainīgo ierēdni, kā arī citus apstākļus, kuriem ir nozīme disciplinārlietas izskatīšanā.

Ņemot vērā augstākminēto, tiesa secina, ka informācijas iegūšana ir būtiska disciplinārlietas izmeklēšanas un faktu noskaidrošanas sastāvdaļa, tādējādi, ņemot vērā šīs lietas faktiskos apstākļus (proti, pieteicējs saukts pie disciplināratbildības par disciplinārlietas nepamatotu izbeigšanu) tiesa secina, ka disciplinārlietas izmeklēšanas termiņš ir pagarināts pamatoti, lai tiktu realizētas pieteicēja tiesības uz disciplinārlietas objektīvu izmeklēšanu, un iestāde nav nepamatoti vilcinājusies ar disciplinārlietas izmeklēšanu un lēmuma pieņemšanu.

Tādējādinbsp; tiesa noraida pieteicēja apgalvojumu, ka disciplinārlietas izmeklēšanas termiņš vairākas reizes tika nepamatoti pagarināts. Turklāt nepieciešamība iespējamo disciplinārpārkāpumu izmeklēt laikus ir jālīdzsvaro ar iestādes un arī privātpersonas interesi, lai tiktu pieņemts objektīvs un izsvērts lēmums.

Tiesa konstatē, ka Rīkojums ir pieņemts 2011.gada 10.martā *(lietas 16.-17.lapa)*, nepārkāpjot disciplinārlietas izskatīšanas termiņus. Attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka Rīkojums pieteicējam tika izsniegts tikai 2011.gada 15.martā, tādējādi pārkāpjot disciplinārsoda uzlikšanas termiņu, tiesa norāda, ka administratīvā akta pieņemšana un paziņošana ir divi atšķirīgi procesi, kuru pabeigšanas laiks var atšķirties. Rīkojuma paziņošanas diena pieteicējam saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 70.panta pirmo daļu nosaka tikai brīdi, kad Rīkojums stājās spēkā, nevis to, kad Rīkojums ir pieņemts.

Fakts, ka Rīkojums pieteicējam ir paziņots 2011.gada 15.martā (piecas dienas pēc Rīkojuma pieņemšanas) neliecina par Labklājības ministrijas nepamatotu kavēšanos ar Rīkojuma paziņošanu, kā arī lietā nav pazīmju, ka Rīkojums faktiski ir pieņemts citā dienā, ne 10.martā.

[10] Tiesa vērtē, vai Rīkojumā norādītajās pieteicēja darbībās ir konstatējams Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmajā daļā norādītais disciplinārpārkāpums.

[10.1] Disciplināratbildības likuma 3.panta pirmā daļa nosaka, ka par disciplinārpārkāpumu atzīstams ierēdņa ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīts pārkāpums (darbība vai bezdarbība), kas minēts šā likuma VI nodaļā un ir saistīts ar ierēdņa amata pienākumu pildīšanu.

Saskaņā ar Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmo daļu par amata pienākumu, konkrēta rīkojuma vai uzdevuma nepamatotu nepildīšanu vai novēlotu, nolaidīgu vai nekvalitatīvu pildīšanu, tajā skaitā tiesību aktiem neatbilstošu rīcību ar finanšu līdzekļiem, izsaka rājienu vai samazina mēnešalgu uz laiku no trim mēnešiem līdz vienam gadam, ieturot līdz 20 procentiem no mēnešalgas.

Tādējādi, lai pieteicēja darbībās šajā lietā būtu konstatējams disciplinārpārkāpums, ir nepieciešams konstatēt, ka pieteicējs ar nodomu vai aiz neuzmanības ir nekvalitatīvi pildījis savus amata pienākumus.

[10.2] Labklājības ministrija, atsaucoties uz disciplinārlietas izmeklētāja atzinumu, Rīkojumā konstatē, ka pieteicējs ir pieļāvis tiesību normu pārkāpumu saistībā ar Labklājības ministrijas ierosinātās disciplinārlietas (kas tika nodota izmeklēšanai Valsts darba inspekcijai) nepamatotu izbeigšanu. 2011.gada 10.marta atzinumā par disciplinārpārkāpuma konstatēšanu norādīts, ka pieteicējs ir nekvalitatīvi pildījisnbsp; amata apraksta pienākumu sadaļas 1., 2. un 5.punktu un atbildības sadaļas 1. un 2.punktu. Pieteicēja amata apraksta pienākumu sadaļas 2. un 5.punktā ir norādīts, ka pieteicēja kā VDI Juridiskās nodaļas vadītāja amata pienākumi ir plānot, organizēt un vadīt nodaļas amatpersonu darbu un kontrolēt to izpildi, kā arī izskatīt iesniegumus par VDI amatpersonu izdoto administratīvo aktu un faktiskās rīcības apstrīdēšanu un sagatavot lēmumu projektus atbilstoši Administratīvā procesa likuma un Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa, kā arī citu ar VDI darbību saistīto normatīvo aktu prasībām, savukārt saskaņā ar minēto amata apraksta atbildības sadaļas 1. un 2.punktu pieteicējs ir atbildīgs par savlaicīgu un kvalitatīvu savā kompetencē esošo jautājumu risinājumu un par pilnvaru un tiesību likumīgu izlietojumu.

[10.3] Tiesa konstatē, ka Labklājības ministrija pieteicēja vīzēto VDI 2011.gada 15.novembra lēmumu Nr.01-07/1800 un 2011.gada 15.novembra atzinumu Nr.01-07/1801 atzīst par prettiesisku, jo pienācīgi neizmeklējot disciplinārlietu, neizvērtējot konstatēto pārkāpumu, tika nepamatoti izbeigta disciplinārlieta pret /pers. I/.

Izvērtējot minēto 2011.gada 15.novembra atzinumu Nr.01-07/1801 *(lietas 133.-137.lapa)*, tiesa konstatē, ka atzinumā norādīti vairāki disciplinārlietas pret /pers. I/ izbeigšanas argumenti, cita starp arī procesuālais pārkāpums - Ministrija ir pārkāpusi Disciplināratbildības likuma 19.panta otrajā daļā noteikto disciplinārlietas ierosināšanas termiņu.

Minēto procesuālo pārkāpumu arī atzina Administratīvā apgabaltiesa savā 2014.gada 7.maija spriedumā lietā Nr.A420479011, ar kuru tika atcelts Labklājības ministrijas 2011.gada 11.aprīļa rīkojums Nr.13.1-1-01/138 par /pers. I/ saukšanu pie disciplināratbildības un minētais procesuālais pārkāpums arī bija par pamatu Labklājības ministrijas 2011.gada 11.aprīļa rīkojuma Nr.13.1-1-01/138 atcelšanai.

Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments 2015.gada 28.septembra spriedumā lietā Nr.SKA-142/2015 ir atstājis negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2014.gada 7.maija spriedumu lietā Nr.A420479011, papildus konstatējot vēl vienu procesuālu pārkāpumu disciplinārlietā pret /pers. I/ – noilgumu disciplinārlietas ierosināšanai. Spriedums stājies spēkā un nav pārsūdzams.

Ar minētajiem spriedumiem ir nodibināts, ka pieteicēja vīzētajā 2011.gada 15.novembra atzinumā Nr.01-07/1801 ir pamatoti konstatēts procesuālais pārkāpums, ka Ministrija ir pārkāpusi Disciplināratbildības likuma 19.panta otrajā daļā noteikto disciplinārlietas pret /pers. I/ ierosināšanas termiņu.

Saskaņā ar APL 153.panta trešo daļu fakts, kurš nodibināts ar spēkā stājušos spriedumu tā motīvu daļā, nav no jauna jāpierāda, izskatot administratīvo lietu, kurā piedalās tie paši procesa dalībnieki.

Kā jau tiesa norādīja iepriekš, ar Administratīvās apgabaltiesas 2014.gada 7.maija spriedumu lietā Nr.A420479011 un ar Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments 2015.gada 28.septembra spriedumā lietā Nr.SKA-142/2015 ir nodibināts fakts, kanbsp; Ministrija ir pārkāpusi Disciplināratbildības likuma 19.panta otrajā daļā noteikto disciplinārlietas pret /pers. I/ ierosināšanas termiņu. Tādējādi lietā ir pierādīts fakts, ka pieteicēja vīzētais VDI 2011.gada 15.novembra lēmums Nr.01-07/1800 un 2011.gada 15.novembra atzinums Nr.01-07/1801 atzīstams par tiesisku un pieteicējs nepamatoti saukts pie disciplināratbildības.

[11] Izvērtējot iepriekš minēto, atzīstams, ka pieteicējs nepamatoti saukts pie disciplināratbildības par Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmajā daļā paredzēto amata pienākumu nekvalitatīvu pildīšanu, kas izpaudusies kā pienācīga disciplinārlietas neizmeklēšana, neizvērtējot konstatēto pārkāpumu un nepamatoti izbeidzot disciplinārlietu.

Tiesa neanalizēs pārējo Rīkojumā un Atzinumā minētos tiesību normu pārkāpumus, kas bijuši par pamatu pieteicēja saukšanai pie disciplināratbildības, jo tie zināmā mērā pārklājās, turklāt tiesa ir guvusi pārliecību par to, ka pieteicējs nav izdarījis Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmajā daļā paredzēto disciplinārpārkāpumu.

[12] Apkopojot šajā spriedumā norādīto, tiesa atzīst, ka Lēmums atzīstams par prettiesisku un nepamatotu, bet pieteicēja pieteikums par pamatotu un apmierināmu.

[13] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu. Savukārt saskaņā ar Ministru kabineta 2013.gada 12.februāra noteikumu Nr.85 "Kārtība, kādā administratīvajā lietā iemaksā, atmaksā un atlīdzina valsts nodevu un iemaksā un atmaksā drošības naudu" 13.punktu valsts nodevu atlīdzina mēneša laikā pēc tiesas vai tiesneša nolēmuma stāšanās spēkā Administratīvā procesa likuma 126.pantā minētajos gadījumos no tās iestādes budžeta līdzekļiem, kura attiecīgajā administratīvajā lietā bijusi pieaicināta atbildētāja pusē.

Tiesa konstatē, ka valsts nodeva 28,46 *euro* (20 lati) apmērā par pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā ir samaksāta 2011.gada 15.aprīlī *(lietas 10.lapa)*. Tā kā pieteicēja pieteikums ir apmierināts, tad no Latvijas Republikas par labu viņai piespriežama samaksātā valsts nodeva, atlīdzinot to no Labklājības ministrijas budžeta līdzekļiem.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246.-251.pantu, 289.-290.pantu, 291.panta pirmo daļu, tiesa

nosprieda

Apmierināt /pers. D/ pieteikumu par Labklājības ministrijas 2011.gada 10.marta rīkojuma Nr.13.1-1-01/109 "Par disciplinārsodu piemērošanu /pers. F/ un /pers. D/" atcelšanu daļā par /pers. D/ piemēroto disciplinārsodu.

Atcelt Labklājības ministrijas 2011.gada 10.marta rīkojumu Nr.13.1-1-01/109 "Par disciplinārsodu piemērošanu /pers. F/ un /pers. D/" daļā par /pers. D/ piemēroto disciplinārsodu ar tā pieņemšanas dienu.

Uzlikt par pienākumu Labklājības ministrijai atlīdzināt /pers. D/ samaksāto valsts nodevu 28,46 *euro* apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis S.Linkevičs